

De kustmoorden

J.D. Barker bij Boekerij:

Horen, zien, zwijgen

Het vijfde meisje

Vergeef me

De kustmoorden (met James Patterson)

James Patterson
& J.D. Barker

De kustmoorden

Je hebt het slachtoffer nooit eerder gezien.
Maar de politie zegt van wel.

ISBN 978-90-225-9307-3

ISBN 978-94-023-1664-3 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Coast-to-Coast Murders*

Vertaling: Ralph van der Aa

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: Rekha Garton / Arcangel Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 by James Patterson

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De vertaler bedankt Wim van de Pol voor zijn hulp.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL 1

LOS ANGELES, CALIFORNIË

De geest is zo breekbaar als dun glas.

– dr. Barton Fitzgerald

Michael

Waar zul jij zijn als je leven ophoudt?

Ik was in de buurtsuper, in een mango aan het knijpen.

Zestien minuten geleden werd ik gebeld door de vrouw die in het appartement onder het mijne woonde in Wilshire Village, een mosterdgele kolos op Glendale Avenue, Los Angeles.

Ik liet mijn mandje in het gangpad staan en legde de kleine kilometer naar huis rennend af, waar ik buiten adem en zwetend aankwam. In de hal stond de postbode naar de snel groter wordende plas water onder de rij brievenbussen te staren. Het water sijpelde langs de trap naar beneden.

Ik stormde langs hem heen naar boven terwijl ik mijn best deed om niet uit te glijden.

Toen ik voor mijn deur stond ging mijn telefoon weer. Opnieuw de buurvrouw.

‘Ik zie het, mevrouw Dowell. Er is zeker een waterleiding gesprongen of zo.’ Zoiets gebeurde ’s winters in het oosten van het land. Ik had nooit geweten dat het ook in Californië voorkwam.

Het water liep onder mijn deur door de gang in, en de hele overloop stond blank.

‘Michael? Het loopt vanaf het plafond langs mijn muren,’ zei mevrouw Dowell. ‘Mijn schilderijen, mijn meubels... Heb je de conciërge gebeld?’

Ik rommelde met mijn sleutels, vond de goede en stak die in het slot. ‘Ik dacht dat u dat had gedaan.’

‘Waarom zou ik de conciërge bellen? Jij woont daar.’

Omdat de conciërge hier een half uur geleden had kunnen zijn om het water uit te zetten. ‘Ik zal hem bellen zodra we hebben opgehangen, mevrouw Dowell, beloofd.’

Ik duwde de deur open en stapte naar binnen. Ik stak mijn hand al uit naar het lichtknopje toen ik me bedacht – mijn voeten stonden in een laag water van minstens een halve centimeter.

Zuchtend vroeg mevrouw Dowell: ‘Wie gaat dat allemaal betalen?’

De hardhouten vloer glinsterde in het licht van de ondergaande zon. Er

stroomde een kleine rivier vanuit de slaapkamer achter in het appartement naar de huiskamer, de gang door en de voordeur uit.

Ik hoorde gespetter en geborrel. ‘Volgens mij komt het uit de badkamer,’ zei ik tegen haar.

Ze zei: ‘Je geeft geen antwoord op mijn vraag.’

‘Ik zal de schade betalen, hoe groot die ook is. Maakt u zich daar maar geen zorgen over.’

‘Mijn schilderijen zijn van onschatbare waarde.’

Ik heb die schilderijen van u gezien. We gaan wel een keer samen naar de vlooienmarkt om nieuwe te kopen.

De slaapkamer was het enige gestoffeerde vertrek in het appartement en ik waadde erdoorheen. Mijn schoenen lieten een spoor van papperige voetafdrukken achter.

In de badkamer stroomde het water uit de kraan van de wastafel. En uit de kraan van het bad. Het klaterde als een waterval over de witte porseleinen rand van beide.

‘Mevrouw Dowell, ik ga ophangen zodat ik de conciërge kan bellen. Ik bel u straks terug.’

Ik keek over mijn schouder naar de slaapkamer achter me, in het volle besef dat ik de kranen niet had laten openstaan en dat iemand anders dat dus had gedaan.

Er was niemand in de kamer, alleen langgerekte schaduwen.

Ik draaide me om naar de wastafel en deed de kraan dicht.

Er lag een handdoek in, waardoor het water niet kon weglopen. Ik wist dat ik die daar niet had neergelegd.

Op dat moment had ik het appartement uit moeten vluchten. Ik wou dat ik dat gedaan had, want wat er vervolgens gebeurde was veel erger dan een onbekende die mijn woning was binnengedrongen.

Ik deed de paar stappen van de wastafel naar het bad en keek in het water dat over de rand stroomde, naar wat onder het golvende oppervlak lag en slechts verlicht werd door het licht van de schemering. Ik werd aangestaard door een prachtig gezicht. Haar groene ogen waren opengesperd, haar mond stond een beetje open en haar blonde haren dreven langzaam mee met het stromende water.

Ik kon alleen maar naar haar staren, naar dat naakte, levenloze meisje in mijn bad. Ze had een gladde, gave huid met alleen op haar neus een paar lichte sproetjes.

Op een gegeven moment moet ik de kraan hebben dichtgedraaid, maar dat kan ik me niet herinneren. Ik weet alleen nog dat ik op de rand van het bad ging zitten en dat mijn ademhaling me in de steek liet.

Michael

Mijn mobiele telefoon trilde in mijn hand. Mevrouw Dowell weer.

Ik drukte de oproep weg en belde zelf iemand.

Niet de conciërge.

Ze pakte na drie keer overgaan op. ‘Ik heb een getal tussen de een en de vijf in mijn hoofd.’

‘Niet nu, Meg, er is iets gebeurd...’

‘Ho ho, je kent de regels, Michael. Kies een getal.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Meg, dit is echt...’

‘Heb je enig idee hoe vaak ik je de afgelopen week gebeld heb? Je hebt niet één keer opgenomen. Je hebt me niet teruggebeld. Je hebt niet eens de moeite genomen om een berichtje te sturen met *Hé, ik leef nog maar ik heb het erg druk*, ratelde Megan verder. ‘Negentien keer. Zo behandel je je zus toch niet? Dr. Bart wordt donderdag begraven, en jij kiest deze week uit om van de radar te verdwijnen? *No bueno*, grote broer. Dr. Rose hijgt de hele tijd in mijn nek. “Waar is je broer? Komt hij naar huis? Heb je hem nog gesproken? Hij komt toch wel?” Het is al erg genoeg dat je niet met haar wilt praten, maar mij kun je niet buitensluiten. Ik weet dat je hier niet heen wilt komen voor de begrafenis, maar je zult wel moeten, Michael. Ik kan die begrafenis niet aan zonder jou, dat trek ik gewoon niet. Ik weet dat jullie het niet goed met elkaar konden vinden, niet altijd tenminste – nou oké, nooit –, maar als je er niet bij bent, vergeef je dat jezelf niet. Dit is echt zo iets wat je de rest van je leven zal achtervolgen. Je zult er spijt van krijgen en het niet meer goed kunnen maken. Als je het niet voor jezelf wilt doen, doe het dan voor mij en dr. Rose. Ik weet dat ze een bitch kan zijn, maar ze heeft ons wel opgevoed. En ze is er heel slecht aan toe. We moeten er ook aan denken hoe het overkomt. Wat betekent het voor haar als je er niet bent? Je weet hoe mensen op de universiteit praten, haar collega’s. Ze zit niet te wachten op...’

‘Megan...’

‘Zeg alleen dat je komt, dan hou ik erover op. Ik zal er niet meer over beginnen. Je mag zelfs mijn verjaardag overslaan, mijn volgende tien verjaardagen als je wilt. Als je nu maar komt. Het is te belangrijk om...’

‘Drie.’

Megan zweeg.

‘Het getal waar je aan denkt is drie.’

‘Hoe doe je dat?’

‘Meg, je moet heel goed naar me luisteren. Er is iets gebeurd.’

‘Is alles goed met je?’

Het meisje staaarde me uitdrukingsloos aan vanuit het bad. Het golvende water vervormde haar gelaatstrekken en vormde een glinstering rondom haar bleke huid. Ze zag er heel kalm en vredig uit en had prachtige groene ogen. Uit haar mond kwam een belletje omhoog, dat aan het oppervlak verdween.

Nee, het ging helemaal niet goed.

‘Er ligt een meisje in mijn bad.’

Megan antwoordde: ‘Wat zeg je dat op een droevige toon.’

‘Mijn appartement staat blank. Mevrouw Dowell... Ik weet niet wie...’ Ik praatte snel en onsamenhangend. Mijn hart ging als een bezetene tekeer.

‘Rustig aan, Michael. Haal diep adem.’

Dat deed ik. Twee keer zelfs. ‘Ze is dood, Meg.’

Megan zei niets.

‘Ik... ik weet niet wie het is.’

Mijn zus bleef zwijgen.

‘Meg?’

‘Je zit met me te fucken, hè? Net als die keer dat je zei dat je over die kerel heen was gereden bij die truckstop in Kansas City omdat hij een t-shirt droeg van New Kids on the Block. Of de keer dat je zei dat je een prostituee had gevonden die in je cabine lag te slapen en dat je had besloten haar te houden. En de keer dat je zei dat je een lifter had meegenomen in Nevada en hem in Utah, Colorado én Missouri had afgezet. Dit is echt niet het moment voor grapjes, Michael. Ik moet tegen dr. Rose kunnen zeggen dat je naar huis komt.’

‘Ik... ik weet niet hoe ze is overleden. Ik zie niets bijzonders aan haar. Ze ziet eruit alsof ze slaapt, maar dat is niet zo, niet onder water. Ze haalt geen adem. Ik wil haar niet aanraken. Ik weet dat ik dat niet moet doen, en ik heb het ook niet gedaan.’

‘Jezus christus, is het echt zo? Heb je de politie gebeld?’

‘Ik heb jou gebeld.’

‘Je moet meteen de politie bellen. Je moet ophangen en ze bellen.’

Dat deed ik.

Michael

‘Mag ik een andere broek aandoen?’

Ik zat in mijn huiskamer op de bank.

Vanuit een hoek van de kamer keek rechercheur Garrett Dobbs fronsend op van zijn telefoon. ‘Wat?’

‘Toen ik op de rand van het bad zat, zijn mijn broek en onderbroek helemaal doorweekt geraakt. Kan ik me even omkleden?’

‘Nee. Later. Ik wil je dat je nog een keer vertelt wat er precies is gebeurd. Begin bij toen je hier vanmiddag wegging,’ zei Dobbs.

De rechercheur leek me ergens midden dertig. Zijn bruine haar was aan de zijkanten kortgeknipt en van boven langer, en het zat een beetje in de war. Hij droeg een zwarte trui, zwarte jeans en zwarte hoge schoenen. Zijn badge hing aan een metalen ketting om zijn nek. Hij deed geen poging het zwarte pistool dat aan zijn riem was bevestigd te verbergen. Ik wist te weinig van vuurwapens om te kunnen zeggen wat voor soort of model het was. Het zag er best zwaar uit.

Hij kwam me bekend voor maar ik kon hem niet plaatsen. Toen wist ik het weer. ‘U bent footballer geweest, hè? Een running back, als ik het me goed herinner. U was snel. Ik had altijd gedacht dat u naar een profclub zou gaan.’

Een andere rechercheur, van wie me nog niet was verteld hoe hij heette, leunde grijnzend naar binnen. ‘Dobbs was echt supersnel, tot hij zijn achillespees scheurde. Toen was hij nog maar net zo snel als alle andere gewone stervelingen.’

Dobbs liet zijn telefoon zakken. ‘Hij is twee keer gescheurd. Na de tweede keer werd ik als een risico gezien en wilde niemand meer met me in zee. Resultaten...’

‘Resultaten uit het verleden bieden geen garantie voor de toekomst,’ zei de andere rechercheur. ‘Dat zegt hij altijd. Doet me denken aan een financiële reclame.’

Dobbs zei: ‘Ik hoorde dat dat een keer over me gezegd werd. Dat is zeker blijven hangen. Als je zoiets over jezelf hoort, laat het je niet meer los. Ik heb het seizoen nog afgemaakt, maar we wisten allemaal dat football voor mij verleden tijd was.’

‘Wilkins?’

Dat werd gevraagd door een van technisch rechercheurs bij mijn bed. De andere rechercheur, Wilkins, liep de kamer door.

Dobbs draaide zich weer naar mij toe. ‘Je hebt een goed geheugen. Ik heb al een eeuwigheid niet meer gespeeld.’

‘Sommige dingen blijven kennelijk hangen.’

Mijn ogen dwaalden af naar de technisch rechercheur. Door de openstaande slaapkamerdeur zag ik dat hij zich vooroverboog en met gehandschoende handen een vrouwenhandtas van de vloer naast de andere kant van mijn bed oppakte, die hij voorzichtig op mijn gekreukte blauwe sprei legde. Ik had die tas niet gezien toen ik binnenkwam. Hij boog weer voorover en hield nu een zwart jurkje, panty’s, een beha en twee zwarte pumps vast. Hij legde alles op het bed. Een tweede technisch rechercheur legde overal kleine genummerde bordjes naast – 4, 5, 6, 7, 8 en 9. Ik vroeg me af waar nummer 1, 2 en 3 voor waren gebruikt. Een derde technisch rechercheur fotografeerde alles vanuit verschillende hoeken.

Dobbs observeerde me terwijl ik hen observeerde en maakte weer een aantekening op zijn telefoon. ‘Je zei dat je haar niet kende?’

‘Klopt.’

Hij hield zijn hoofd een beetje schuin. ‘Het heeft er alle schijn van dat je haar wel kent.’

‘Ik heb geen idee wie ze is.’

Hij gaf een knikje in de richting van mijn voordeur. ‘Er zijn geen braaksporen. Je zei dat de deur op slot zat toen je thuiskwam, hè?’

‘Ja.’

‘Met het pinslot, het deurslot of allebei?’

‘Alleen het pinslot, dat andere gebruik ik nooit.’

Twee andere technisch rechercheurs waren het water aan het opdeppen met grote gele sponzen, die ze uitknepen in witte emmers. Op afplaktape die op een van de emmers was geplakt, stonden in zwarte blokletters een zaaknummer, mijn achternaam en mijn adres, plus het getal 2; op de andere emmer stond dezelfde informatie maar dan met het getal 3. Ik stelde me voor dat weer een andere technisch rechercheur dat water ergens in een laboratorium onderzocht, één druppel op een glaasje per keer.

‘Hé, Dobbs, we hebben een legitimatiebewijs.’ Wilkins rommelde in de handtas en hield een rijbewijs omhoog. ‘Alyssa Tepper. Ze is tweeëntwintig en woont in Burbank.’

Dobbs knikte naar mij. ‘Alyssa Tepper. Zegt die naam je iets?’

Ik schudde mijn hoofd.

Wilkins floot. 'Moet je zien.' Hij hield een honkbalplaatje omhoog. 'Van Joe DiMaggio uit 1936, van World Wide Gum.'

Dobbs liep naar hem toe. 'Is het veel waard?'

'In perfecte staat kunnen die dingen wel negentigduizend dollar opleveren, maar bij deze is de achterkant beschadigd. Het papier is half weg en de linkerhoek is gescheurd. Dan is het nog steeds aardig wat waard, maar lang niet zoveel.' Hij legde het plaatje op het bed naast de andere spullen die hij in de handtas had gevonden.

Dobbs boog zich naar hem toe en zei iets wat ik niet kon verstaan.

Wilkins knikte en haalde zijn mobiele telefoon tevoorschijn om iemand te bellen.

Ik kende dat honkbalplaatje.

Michael

Ze vonden een sleutel in haar handtas. Hij paste op het pinslot in mijn voordeur.

Dat was twee uur geleden.

Toen de conciërge van het gebouw eindelijk kwam opdagen, lieten de geuniformeerde agenten voor de deur van mijn appartement hem niet binnen. Hij keek me aan vanuit de gang en ik wendde mijn blik af.

Het water was opgeruimd, de emmers waren weggehaald.

Dobbs was in mijn slaapkamer of in de badkamer. Hij had de deur van de huiskamer dichtgedaan zodat ik beide vertrekken niet meer kon zien. Er waren daar minstens twaalf andere mensen.

Hij had me achtergelaten op de bank. Dezelfde agenten die mijn conciërge de toegang weigerden, hadden duidelijk opdracht gekregen ervoor te zorgen dat ik het appartement niet verliet.

Toen mijn slaapkamerdeur eindelijk openging, reden twee medewerksters van de lijkschouwer een brancard naar buiten, met een dichtgeritste zwarte zak erop.

Dobbs liep achter hen aan en keek toe terwijl ze de gang op gingen. Vervolgens kwam hij naast me op de bank zitten. 'Is je broek nog nat?'

'Vochtig. Het gaat wel, hoor.'

Hij gooide een spijkerbroek naar me toe, gevolgd door ondergoed, sokken en een afgedragen sweater. Alles was afkomstig uit mijn koffer, die op de slaapkamervloer had gestaan. Een technisch rechercheur stond achter hem met een grote, doorzichtige plastic zak.

'Trek deze kleren aan. Alles wat je nu aanhebt gaat hierin. Heb je iets in je zakken zitten?'

'Ik heb al twee keer gezegd van niet. Een van de agenten heeft me gefouilleerd voordat u hier was.'

Hij keek omlaag naar mijn spijkerbroek. 'Keer je zakken binnenstebuiten. Ik moet het zien.'

Ik deed wat hij vroeg, ook al was ik gefrustreerd. Hij moest zijn werk doen, net als iedereen.

Dobbs leek overtuigd te zijn en knikte. Hij knikte naar de technisch re-
chercheur. Die kwam naast me staan en hield de doorzichtige plastic zak open.

Ik fronste mijn wenkbrauwen. ‘Hier?’

‘Als je het vervelend vindt kunnen we naar de gang of de keuken gaan. De
badkamer en de slaapkamer zijn verboden terrein.’

Ik dacht aan de conciërge, die in de gang stond. Waarschijnlijk waren me-
vrouw Dowell en God mocht weten wie nog meer daar ook. Ik ging met mijn
rug naar Dobbs zitten, met mijn gezicht naar de bankleuning, en trok mijn
kleren uit. Alles ging in de zak en ik deed de kleren aan die Dobbs voor me had
gepakt.

De technisch rechercheur trok het koord van de zak strak en haalde een
stift tevoorschijn. Hij schreef mijn naam, een zaaknummer en het getal 47 op
de zak. De schoenen die ze naast mijn bed hadden gevonden hadden nummer
8 en 9 gekregen. Dat betekende dat er veel bewijs was dat ik nog niet gezien
had.

Ik ving door de openstaande slaapkamerdeur een glimp op van de open
lades, het kale matras en spullen die uit mijn kast waren gehaald en bij de
muur waren gezet – alles van kleding tot sportspullen, fotoalbums en meer-
dere dozen die ik nog niet had uitgepakt sinds ik hier was komen wonen.

Toen Wilkins me zag kijken deed hij de deur dicht.

Dobbs vroeg: ‘Was hier iemand toen je wegging?’

Ik had dit al een paar keer besproken, niet alleen met hem maar ook met de
agenten die als eersten ter plaatse waren. Hij doet gewoon zijn werk, hield ik
mezelf voor. Ik haalde diep adem en begon bij het begin. ‘Ik kwam gister-
avond laat thuis en heb tot iets na tweeën vanmiddag geslapen.’

‘Waar was je gisteravond?’

‘Aan het werk.’

Dobbs keek op zijn telefoon. ‘Je zei dat je vrachtwagenchauffeur bent en
lange ritten maakt, klopt dat?’

Ik knikte. ‘Voor Nadler Distribution. Ik haal hier in Californië wijn op en
vervoer die naar het oosten. Daar laad ik speciaalbier in en dat neem ik mee
terug.’

‘Hoe vaak ben je op reis?’

‘Drie keer per maand.’

‘Hoe laat was je gisteren thuis?’

‘Ik arriveerde even na middernacht bij het distributiecentrum. Tegen de
tijd dat ik klaar was met het papierwerk en alles had uitgeladen was het bijna
drie uur. Ik was rond half vier thuis.’

‘Ben je tussen het distributiecentrum en je appartement nergens gestopt –

bij een avondwinkel voor iets te eten of sigaretten, of misschien bij een kroeg of zo?' Dobbs had zijn telefoon er weer bij gepakt, ongetwijfeld om wat ik deze keer zei te vergelijken met mijn eerdere antwoorden.

Ik schudde mijn hoofd. 'Ik had onderweg al gegeten. Ik rook niet en ben niet zo'n kroegtype. Ik was moe. Alles deed pijn – dat krijg je als je een week lang in een vrachtwagencabine slaapt. Het enige wat ik wilde was douchen en in mijn eigen bed slapen. Ik ben rechtstreeks naar huis gegaan.'

'Alleen?'

'Alleen,' zei ik knikkend.

'Heeft iemand je gezien? Kan iemand het bevestigen?'

'Bij Nadler zullen de gegevens over mijn aankomst, het uitladen enzovoort geregistreerd staan. Er hangen camera's.'

Dobbs zei: 'We zullen die informatie natrekken, maar dat bedoel ik niet. Kan iemand bevestigen dat je alleen thuis bent gekomen?'

'Om half vier 's nachts?'

Hij knikte.

Ik keek naar mijn handen. 'Nee. Op dat tijdstip is het hier uitgestorven.'

Dobbs typte iets in op zijn telefoon. 'Laten we iets verder teruggaan. Hoe ben je naar huis gegaan? Waar staat je auto?'

'Ik heb gelopen, het is niet zo ver. Ik hou ervan om mijn benen te strekken na een lange rit.'

'Je hebt gelopen,' herhaalde hij.

'Ja.'

'Ik wil de exacte route weten.'

Die vertelde ik hem. Ik vermoedde dat hij de beelden van verkeerscamera's ging bekijken.

Hij keek naar de voordeur. 'Je hebt geen alarmsysteem. Maak je je geen zorgen over je spullen als je zo vaak lang van huis bent?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Ik heb weinig van waarde. Niets onvervangbaars.

'Hoelang woon je hier al?'

'Een jaar of twee.'

'Maar je hebt niks aan de muren hangen. Je meeste spullen lijken nog in dozen te zitten. Je hebt weinig meubels. Een paar basale dingen in de keuken. Een tandenborstel, een scheermesje... bijna niets persoonlijks,' bracht Dobbs naar voren.

'Zoals ik al zei, ik ben niet vaak thuis.'

'Dit gebouw wordt ook nauwelijks beveiligd. Er hangen geen camera's.'

'Ik hecht aan mijn privacy. Het lijkt soms wel of alles wat mensen doen

onder een vergrootglas ligt en wordt geregistreerd en opgeslagen.’

Hij keek weer op zijn telefoon. ‘Als we op je socialmedia-accounts kijken, komen we dan Alyssa Tepper tegen?’

‘Die heb ik niet,’ zei ik. ‘Ik heb u al verteld dat ik haar niet ken. U hebt mijn telefoon. U kunt hem bekijken, dat kan me niet schelen.’

Dobbs keek even naar me op. ‘We hebben je telefoon, ja.’ Hij keek weer naar zijn aantekeningen en zei toen: ‘Dus je bent rond half vier thuisgekomen, hebt je gedoucht en bent naar bed gegaan? Verder niets? Met niemand contact gehad?’

‘Ik was moe.’

‘Dat zei je, ja. En toen?’

‘Ik heb tot een uur of twee vanmiddag geslapen. Toen ben ik opgestaan en heb ik weer gedoucht om wakker te worden. Na de lunch ben ik naar de film geweest.’

‘Welke film?’

‘De laatste van Marvel.’

‘Ik wil je kaartje zien.’

‘Mijn kaartje?’

‘Ja, je bioscoopkaartje.’

‘Dat heb ik weggegooid.’

Dobbs tikte weer op zijn telefoon. ‘Kun je inloggen bij je betaalrekening zodat ik de aankoop kan zien?’

‘Ik heb contant betaald.’

‘Je hebt contant betaald,’ herhaalde Dobbs zacht. ‘Vertel me iets over de film.’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. ‘Ik heb een dood meisje in mijn bad gevonden en ik moet u iets over een film vertellen?’

Hij glimlachte. ‘Het hoeft niet heel gedetailleerd, alleen de grote lijnen. Ik vind die films van Marvel te gek.’

Gefrustreerd deed ik mijn ogen even dicht en wreef langs mijn slapen. *Hij doet alleen maar zijn werk.*

Ik vertelde hem over de film – dat wil zeggen, wat ik me ervan kon herinneren.

Toen ik klaar was zei hij: ‘Kun je me ook iets over de film vertellen wat ik niet zoals iedereen in de trailer heb gezien?’

De waarheid was dat ik kort na het begin van de film in slaap was gevallen. Ik had het grootste deel gemist. Ik was alleen maar naar de bioscoop gegaan om even het huis uit te zijn en te ontspannen. Wanneer je een week lang in je eentje opgesloten zit in een vrachtwagencabine, is het soms fijn om de deur uit

te gaan en omringd te zijn door mensen. Parken, bibliotheken, alles wat de afzondering doorbreekt. Soms is het een film. Ik vertelde hem de waarheid.

Dobbs bekeek zijn aantekeningen. ‘Dus ook al had je bijna tien uur geslapen en stond je pas om twee uur op, je kon je ogen niet openhouden – vat ik het zo goed samen?’

Ik knikte.

‘Heeft iemand je gezien? Iemand die je kent?’

‘Nee.’

Hij zuchtte. ‘Hoe laat was die film afgelopen?’

‘Om tien voor zes. Ik keek hoe laat het was op weg naar de uitgang.’

‘En waar ben je toen naartoe gegaan?’

‘Naar de Big Six Market op de hoek van Sixth Street en Rampart.’

‘Lopend?’ vroeg Dobbs.

‘Ja.’

‘En toen werd je gebeld door de buurvrouw?’

‘Mevrouw Dowell zei dat er water lekte, dus ben ik meteen hierheen gekomen. Toen heb ik haar gevonden.’

‘En toen heb je de politie gebeld.’

‘Dat klopt.’

‘Nadat je je zus had gesproken.’

‘Ja, die belde ik eerst.’

Daar had hij me eerder over doorgezaagd, omdat hij niet begreep waarom ik haar eerder had gebeld dan de politie. Nu zei hij: ‘Ik wil dat je heel goed nadenkt voordat je me deze laatste keer antwoord geeft. Begrepen?’

Ik knikte.

Hij keek me recht aan. ‘Weet je zeker dat je mevrouw Tepper niet kent?’

Ik wendde mijn blik niet af en zei zonder enige aarzeling: ‘Dat weet ik zeker.’

Dobbs schudde zijn hoofd, keek weer op zijn telefoon en scrollde door zijn aantekeningen. Na bijna een minuut niets gezegd te hebben kwam hij over-eind. ‘Sta op. We gaan een eindje rijden.’

Michael

Rechercheur Garrett Dobbs liet me plaatsnemen op de achterbank van een witte Ford die voor mijn gebouw tussen twee busjes van de LAPD geparkeerd stond.

Hoewel het bijna één uur 's nachts was, waren er nog verrassend veel van mijn burens wakker. Ze hadden de deur van hun appartement openstaan terwijl ik langsliep. Harvey Wilfong van twee deuren verder had een tuinstoel in de gang gezet en had zich daarop geïnstalleerd met een sixpack bier. Ik glimlachte ongemakkelijk naar iedereen, maar de meesten wendden hun blik af. Mevrouw Dowell bleef me aankijken, met zo'n teleurgestelde blik in haar ogen dat ik snel naar mijn handen keek.

De Ford was een onopvallende burgerauto; alleen het zwaailicht bij de bestuurdersplaats maakte duidelijk dat het een politiewagen was. Er zat geen afscheiding tussen de achterbank en de voorste stoelen. Aan het dashboard was een stokoude Panasonic-laptop bevestigd. De vloer lag bezaaid met fast-foodverpakkingen en de achterbank was bedekt met een soort zwart vinyl. Er staken twee metalen bouten tussen de zittingen uit, ongetwijfeld bedoeld om handboeien aan vast te maken. Rechercheur Dobbs had me niet geboeid. Hij had me ook niet op mijn rechten gewezen. Ik had verwacht dat hij dat zou doen toen we mijn appartement verlieten.

'Wie is Megan?' vroeg Wilkins, die op de rijdersstoel ging zitten. Hij hield het plastic tasje vast waar mijn telefoon in zat.

'Mijn zus.'

'Ze heeft je wel tien keer gebeld.'

'Mag ik haar terugbellen om te laten weten wat er aan de hand is?'

Wilkins gooide het zakje naast zich op de stoel en maakte zijn gordel vast. 'Nope.'

'Ben ik aangehouden?'

Voordat Wilkins kon antwoorden stapte Dobbs in en startte de auto. Hij manoeuvreerde tussen de busjes uit en reed Rampart in. We sloegen rechts af Sixth Street in en reden langs het park.

'Waar gaan we heen?'

Dobbs keek me aan in de achteruitkijkspiegel. ‘Zeg jij het maar. Herken je de route niet?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘MacArthur Park ken ik wel.’

We reden ongeveer twintig minuten over de 110. Het was verrassend druk gezien het tijdstip. Vlak nadat we de 101 hadden gekruist nam hij een afslag. ‘Chinatown?’

‘Kijk eens aan, nu begint het toch allemaal bij hem terug te komen,’ zei Wilkins.

‘Wat is er in Chinatown?’

Ze antwoordden geen van beiden.

Dobbs sloeg nog een paar keer af – een keer naar rechts, een keer naar links, nog twee keer naar rechts – en wist duidelijk waar hij heen ging, want hij gebruikte geen navigatiesysteem. In Cleveland Street zag ik twee surveillancewagens van de LAPD en een busje staan dat erg leek op de busjes voor mijn appartementencomplex. Daar parkeerde Dobbs achter. Toen keek hij me weer aan via de achteruitkijkspiegel en vroeg: ‘Waar zijn we, meneer Kepler?’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. Ik had geen flauw idee. Ik was al minstens een jaar niet in Chinatown geweest.

Iemand in een witte overall kwam het busje uit, ging de openstaande deur van het gebouw aan onze rechterhand door en liep een smalle trap op. Links van het gebouw zat een wasserette, rechts een pizzeria. Op een bord bij de openstaande deur stond: STUDIO’S EN EENSLAAPKAMERAPPARTEMENTEN TE HUUR, met daaronder een telefoonnummer.

‘Michael?’

Dat was Dobbs weer.

Ik zei: ‘Ik... ik ben hier nog nooit geweest.’

Wilkins haalde zijn portemonnee uit zijn achterzak, haalde er een briefje van een dollar uit en gaf het aan Dobbs. Binnen quitte of dubbel?’

Dobbs stopte het geld weg. ‘Oké.’

Ik boog me naar voren. ‘Waar hebben jullie het over?’

Ze stapten allebei uit.

Dobbs opende mijn portier open. ‘Wil jij ons voorgaan?’

Ik staaarde hem niet-begrijpend aan.

Hij rolde met zijn ogen. ‘Jezus. Nou, kom op dan, we gaan naar binnen.’

Michael

Dobbs ging voorop.

Ik liep achter hem aan de deur door en de smalle trap op, met Wilkins vlak achter me. Aan de muur hing klassiek bloemetjesbehang, dat hier en daar loskwam en op andere plekken gescheurd was. Er zaten zo veel verflagen op de treden en de houten trapleuning dat ik de gleuf in de leuning bijna niet kon voelen. De witte glansverf op de treden was vies en versleten. Het stonk naar oude kaas en chemicaliën van de burens.

Bovenaan de trap kwamen we in een gang met zes deuren. De deur linksachter stond open, en er stond een houten stoel naast waar een dikke geüniformeerde agent op zat met een half opgegeten burrito in zijn hand. Hij knikte Dobbs en Wilkins toe en wees naar de open deur. ‘Daar,’ mompelde hij, en er vielen stukjes vlees uit zijn mond.

‘Je bent een varken, Horton,’ zei Dobbs terwijl hij langs hem heen het appartement in liep.

Ik was blijven staan in de gang.

Wilkins duwde me naar binnen.

Een man die een wit overhemd, een kakibroek en een loszittende donkerblauwe stropdas droeg kwam naar ons toe lopen toen hij Dobbs zag. Zijn grijze haar was aan de zijkanten kortgeknipt en de bovenkant van zijn hoofd was kaal. Ik schatte hem ergens in de vijftig. Hij had een klembord in zijn handen en wees ermee naar de kamer achter zich. ‘We hebben alles gelaten zoals het was, zoals je had gevraagd. Maar ik kan mijn mensen niet de hele tijd laten duimendraaien, we moeten echt aan de slag. Als ik hier klaar ben, heb ik nog een klus in het centrum.’

‘Het zal niet lang duren,’ zei Dobbs. ‘Ian, dit is de man over wie ik je heb verteld, Michael Kepler.’

Ik stak werktuiglijk mijn hand uit. ‘Aangenaam.’

De man staaarde me alleen maar aan.

Tegen mij zei Dobbs: ‘Dit is Ian Dantzler, hij leidt drie forensische onderzoeksteams van de LAPD. Hij werkt al tweeëntwintig jaar bij de politie.’

‘Drieëntwintig,’ corrigeerde Dantzler hem.

Wilkins legde een zware hand op mijn schouder en keek naar Dantzler. ‘De heer Kepler zegt dat hij het slachtoffer in zijn bad heeft aangetroffen nadat hij naar de film was geweest. Zegt dat hij haar nooit eerder heeft gezien. Het leek ons een goed idee hem hiernaartoe te brengen, om te zien hoe dat gaat.’

Ik nam nauwelijks de helft van wat hij zei in me op omdat ik naar een ingelijste foto staarde die op een tafeltje bij de deur stond, naast een schaal waar wat kleingeld en losse sleutels in lagen. Het lijstje was van hout en kersrood, maar wat mijn aandacht had getrokken en nu mijn blik vasthield was een foto van mij met een springlevende Alyssa Tepper. We stonden voor ingang 4 van het Yankee Stadium in The Bronx. Mijn haar was iets langer; ik had het zo al een tijdje niet meer gedragen. Hand in hand glimlachten we in de camera.

‘Zij woont hier,’ zei ik zacht.

‘Let op,’ zei Wilkins, terwijl hij mijn schouder steviger vastpakte.

‘Ik... ik begrijp het niet. Ik heb haar nog nooit ontmoet.’

‘Godverdomme.’ Wilkins liet mijn schouder los, pakte zijn portemonnee en gaf Dobbs nog eens twee dollar.

Dobbs stopte het geld weg maar bleef mij onafgebroken aankijken. Met een soort halve grijns zei hij: ‘Ga je serieus ontkennen dat jij dat bent?’

Ik voelde dat ik rood werd. Mijn wangen werden warm en vervolgens heet. ‘Die foto is nep, dat kan niet anders. Een truc of een grap.’

Op de grond, tussen het tafeltje en de voordeur, stonden meerdere paren tennisschoenen. Twee daarvan waren overduidelijk vrouwenschoenen; het derde herkende ik. Nike Air VaporMax LTR, maat 45. Het was me niet meer gelukt de vlek weg te krijgen. Ik had de schoenen al een tijdje niet gezien; ze hadden op een verkeerde plek in mijn kast gestaan.

Dobbs zag dat ik een vluchtige blik op de schoenen wierp. ‘Als we daar DNA-sporen op vinden, blijken die van jou te zijn, hè?’

Ik zei niets.

‘Er schieten nu ongetwijfeld talloze gedachten door je hoofd,’ zei Dobbs. ‘Terwijl je zwijgt, en dat is waarschijnlijk het beste, wil ik je vragen om nog één andere afweging te maken. Het is waarschijnlijk het allerbelangrijkste waar je in je hele leven ooit over zult nadenken. Als je ons nu de waarheid vertelt, als je meewerkt, zal dat alles een stuk makkelijker voor je maken. Wanneer we je in staat van beschuldiging stellen, en dat zal zeker gebeuren, zal de aanklacht minder zwaar zijn dan wanneer je je betrokkenheid bij de dood van Alyssa Tepper blijft ontkennen. De aanklagers hier in LA zijn zo ongeveer de meest meedogenloze van heel Amerika. Ze zijn kwaad en verbitterd en hebben schoon genoeg van alle negatieve media-aandacht, dus wanneer ze een zaak in handen krijgen waarvan ze zeker weten dat ze daarmee zullen scoren, melken

ze die helemaal uit. Ze stellen je tot voorbeeld en zoeken zo veel mogelijk de openbaarheid. In Californië kun je de doodstraf krijgen voor moord, dus het zou best kunnen dat je in de gaskamer belandt als het stof is neergedaald. Zelfs als ze je niet daadwerkelijk executeren – dat is voor het laatst tien jaar geleden gebeurd – zouden ze er geen moeite mee hebben je de rest van je leven in de dodencel te laten zitten. Hoe oud ben je, zesentwintig? Dat is echt héél lang. Als je meewerkt en ons de waarheid vertelt, krijg je waarschijnlijk niet meer dan twintig tot dertig jaar, misschien minder als je je gedeisd houdt en uit de problemen blijft. Dat is niet gek. Je zou als veertiger of vijftiger vrijkomen. Dan heb je nog genoeg tijd om een nieuw leven op te bouwen. Want je kunt nog steeds een toekomst hebben als je daarvoor kiest.’

Dobbs wendde zich tot Dantzler. ‘Zou je ons een rondleiding door de woning van mevrouw Tepper willen geven? Ik vind dat Michael het recht heeft om te weten wat we nog meer hebben gevonden.’

Michael

Er waren meer foto's.

Op de koffietafel stond er een waarop Alyssa Tepper en ik elkaar kusten voor een Hard Rock Café. In een zilveren lijst naast de bank eentje van ons tweeën met de beroemde Hollywood-letters in de verte. Vier van mij alleen, grijnzend, glimlachend, lachend. Van geen ervan kon ik me herinneren dat hij was genomen. In het keukentje hing er een met een magneet van Pizza Hut aan de koelkast waarop ik in de deuropening van mijn vrachtwagen stond. Alyssa Tepper zat schrijlings achter me, achter het stuur, met een wit topje en een korte broek aan en haar benen om mijn borst gekruld. Ze droeg een honkbalpet van Nadler Distribution schuin op haar hoofd. Ik stak mijn tong uit en trok een gek gezicht. De foto was gekreukt, vervaagd en versleten, alsof iemand hem een tijdje bij zich had gedragen voordat hij een vaste plek had gekregen naast een to-dolijstje en een kalender van een plaatselijke vastgoedmakelaar.

Ik staarde naar die laatste foto – naar mijn eigen ogen die me aankeken. Vertrouwd, maar ook weer niet.

Ik had sinds mijn verhuizing naar Los Angeles slechts twee vriendinnetjes gehad, en ik had ze geen van beiden mijn vrachtwagen laten zien, de plek waar ik werkte. Niet omdat ik me voor mijn werk schaamde, integendeel, ik was gek op mijn werk, maar de beveiliging was heel streng bij Nadler – mensen die er niet werkten mochten vanwege verzekeringsissues niet op het terrein komen en wanneer mijn vrachtwagen daar niet was, was ik onderweg. Ik bleef nooit lang genoeg in LA rondhangen om bij iemand op bezoek te gaan of om foto's te nemen.

‘Ze ziet er gelukkig uit daar,’ zei Dobbs. ‘Jullie vormen een leuk stel.’

‘Vormden,’ zei Wilkins achter ons.

Dantzer schraapte zijn keel. ‘Ja, nou, in de slaapkamer is meer te zien.’

Hij ging ons voor door de smalle gang – een slaapkamer links, een kleine badkamer rechts. Ik bleef staan om de badkamer in te kijken. Een technisch onderzoeker was bezig twee tandenborstels – een roze en een blauwe –, een scheermesje, een half stuk zeep en diverse andere spullen, die ik vanaf mijn